

Dolgo zatem prinese oče toplega čaja in štrukljev. S čajem se jima toplota naglo razleze po telesu in jima poleni ude. Zleknjena na senu cmokata in s povešenimi očmi goltata štruklje. Preden oče odide, ga Tomo povpraša po Heleni. Oče odsotno pove, da Helena joka v kuhinji, vzame košaro in odide.

Zunaj spet rosi.

(Se nadaljuje)

ROKÉ SO TIHE

Pavle Zidar

Roké so tihe, temne kakor križ;
med prsti le še veseljači smeh,
po krutosti dišeč, solzah, strasteh,
gorja nenehnega in muk obliž.

Tako so tihe, da ne slišim zvezd,
ne jutra mesečnika ne višin:
komú tu svetim, kômu v opomin,
ko blizu ni, ne daleč glasnih ust.

Izperi, veter, žejo tihih ran,
nebo se kolje v njih in mračnost sanj,
prišla je smrt, največja misel, stvar,

čist moram biti, prazen ko požar;
šele potem bo čezme svoj pokrov
pričaral mrak, obup, in bom njegov.